

[Pinholt.]

drift. At det vilde blive en god Forretning for den danske Stat, derom er der ingen Tvivl. Saa kunde Staten meget godt støtte Kunsten, støtte ogsaa den ledigste og bedste Scenekunst, hvor den traadte frem, paa Kongens Nytorv eller andre Steder i Byen, i København eller andre Steder i Landet, efter som Statens Villie og finansielle Evne var til det — det vilde der intet være til Hinder for.“

Altsaa, den højtærede Minister mente, da han forelagde Forslaget om Dobbeltscenen, at hvis nu denne Ordning, som man havde knyttet sine Forhaabninger til i lange, lange Tider, ogsaa bristede — han mente nu, at det kunde gaa, og det skulde gaa —, saa var det den naturligste Udvej, at man udløste Staten fra Teatret dernede paa Kongens Nytorv og lod private træde til. Jeg synes nu, jeg har Lov til at udtale, at den højtærede Minister havde ikke nogen heldig Haand med Hensyn til Dobbeltscenen, jeg synes, Sagen kunde være grebet heldigere an i Starten. Der skete mange Ulykker, og man fik hele den toneangivende Presse her i København mod sig. Hvad Forholdene ikke selv ødelagde, det ødelagde Pressen: den københavnske Presse har et meget stort Ansvar for, at hele dette Dobbeltscene-projekt gik i Vasken, at det mislykkedes, og at vi nu staar uden Mulighed for at gennemføre det.

Efter at vi i mange, mange Aar har haft dette Spørgsmaal til Behandling her i dette høje Ting — og det synes jo ikke, som om nogen interesserer sig ret meget mere for det —, saa skal vi altsaa nu til at drøfte et nyt Projekt. Vi fra vor Side er hverken imod Opera eller Ballet eller Skuespil dernede, absolut ikke, og vi kunde meget godt tænke os en Nationalscene, naar blot Udgifterne ved den blev holdt inden for rimelige Grænser. Men vi kan ikke gaa med til dette ustandselige Krav om meget store Tilskud fra Statens Side til at holde Kunsten oppe. Det er efter min Mening den store By, der har den største Interesse i at opretholde Kunsten der, medens Forholdet hidtil har været det, at den store By kræver, det øvrige Land skal betale Det kongelige Teaters Underskud. Det kan vi ikke gaa med til, og derfor ønsker vi nu Staten udløst af hele denne Teaterdrift, og at der gøres et Forsøg, formentlig med Privatdrift. Hvis man kan drive en Skuespilscene dernede, uden at det koster mere, end hvad vi tidligere har sagt, vi kunde være med til, nemlig Forlystelsesskatten, ja, saa skal Statsscenens Opretholdelse ikke

fra vor Side møde nogen principiel Modstand, men vi kan ikke finde det rimeligt, at Udgifterne ved Operaen — der jo er Teatrets tungeste økonomiske Ballast, men som maaske ogsaa i mange Henseender er udmærket for Kunsten dernede og for Musiklivet her i Byen — skal bæres af det øvrige Land. Denne store By, der har talt saa meget om, at det var den om at gøre at holde Musiklivet oppe, denne By har ikke ønsket selv at træde i Brechen for at holde Musiklivet oppe. Storkøbenhavn har, efter store Anstrengelser og under stærk Presion, lovet at købe Billetter for 100 000 Kr. For dette Beløb skal Hovedstadskommunerne have 50 000 Billetter til 2 Kr. 50 Øre pr. Stk.; disse Billetter skal saa deles ud til Skoleelever og andre unge Mennesker her i Byen, der skal give 50 Øre for Billetten, og saa skal Kommunen betale de resterende 2 Kr.

Det er den Maade, København vil behandles paa, men en helt anden Behandling giver man det øvrige Land, navnlig alle Statsradiofoniens Lyttere. Dem tager man ikke et saadant Hensyn til. Man siger bare: Det er meningsløst, at Radiofonien ikke skal betale Forlystelsesskat; Det kongelige Teater betaler 250 000 Kr. i Forlystelsesskat, saa maa Radiofonien ogsaa betale. Jeg synes imidlertid ikke, der er nogen Rimelighed i, at Radiofonien skal betale Forlystelsesskat, det har ikke noget Sidestykke andetsteds. Hvis jeg f. Eks. vil holde Høstgilde med Musik og byder Folk ind, for at de kan glæde sig derved, saa skal jeg dog ikke af den Grund betale Forlystelsesskat, men hvis jeg sidder hjemme i min Stue og lytter til Radioen, saa skal jeg efter dette Forslag betale en saadan Skat. 325 000 Kr. skal Radiofonien i Virkeligheden betale til Det kongelige Teater. Det er tydeligt nok, at man forudser, at Det kongelige Teater ikke kan bære sig med de 500 000 Kr., som Staten skal give, det skal yderligere have en 700 000—800 000, og af dem skal Radiofonien betale de 325 000. Jeg ser ikke, at der er nogen som helst Mening deri. Jeg synes, det er rigtigt, som en Mand sagde til mig forleden Dag: det er et ondt Skatteprincip, og det kan vi ikke gaa med til. Det er ondt, og det er et falsk Princip, at fordi man i København ikke vil understøtte den Musik, som man ønsker at høre, tilstrækkeligt, saa skal Radiofoniens Folk betale det. Det er jo let at lægge Byrden paa disse Folk rundt omkring, men jeg synes, det er meget uretfærdigt, og det er for en demokratisk Regering ganske urimeligt at gøre det. Nu